

Lapin vaellus 19.-25.3.2008

Aurinkoa, purevaa pakkasta, leppoisaa hiihtelyä, pitkiä laskuja kaatumisiin ja tunturien valloituksia. Tätä kaikkea tarjosi tämänkin vuoden perinteinen lapinvaellus Pallas-tunturin maastoissa. Urhoollisesti hiihtämään lähtivät Johanna, Emma, Pia, Helky ja Leena. Porukka supistui lopulta muotoonsa, kun muille vaeltajille tuli pääsiäiseksi yllättäviä esteitä. Toivotavasti saamme vaeltajamme ja muitakin johtajia ensi keväänä mukaan tunturiin.

Lähdimme keskiviikkoiltana kuuden jälkeen Länsilinjojen varikolta Sarankulmasta. Bussi oli lähes täysi ja tunnelma mukava. Kanssamme matkusti myös Kotkien vjn eli sonit ja johtajia. Poikia oli 9, ja heistä riitti Lokeillekin seuraa 12 tunnin ajomatkalle. Saavuttuamme Pallas-hotellin pihaan aamulla seitsemältä reippaina tyttöinä päätimme pienen tavaroiden välipäyksen jälkeen kääntää sukset kohti Taivaskeron huippua. Ensimmäisen päivän tuskainen nousu, Emmän lainasuksien siteiden keho kunto, jäätävä viima ja nolla-näkyvyys vetivät mielemme maahan. Huomasimme myös kuinka ”enut olivat nopeasti endissä”, joten välillä oli mukavaa jäädä juoruilemaan ja mässäilemään suklaakekseillä, karkilla ja vedellä. Fiilikset lähtivät huimaan nousuun välittömästi, kun aurinko alkoi paistaa pilvien takaa. Olimme viettäneet aikaamme selkeästi turhan korkealla tunturissa, sillä taaksemme jääneet huiput olivat koko päivän pilvien peitossa. Tuulikin loppui alemapana sopivasti, mutta emme kuitenkaan joutu neet hiihtämään puiden seassa vaan aavalla lumella.

Saavuttuamme noin 13 km päivämatkan jälkeen Nammalkurun autiotuvalle Pia ja Helky päättivät jäädä ottamaan lepoa. Team Emma, Jossu ja Leena lähtivät huiputtamaan lähitunturia pääsiäissuklaata taskut täynnä. Maisemat ja keli olivat aivan upeat! Matkalla takaisin Nammalaan törmäsimme Kotkien vjn:ään. Pojat telttailivat *hillebergeillään* tunturien välissä.

Toisen vaelluspäivän ehdoton kohokohta oli pitkä lasku alas puurajan alapuolelle. Laskun aikana jokainen ässästä vaellustiimistämme kaivautui enemmän tai vähemmän syvälle hankeen. Syöksyistä hienoimmat ja koväänisimmät olivat ehdottomasti Helkyllä ja Emmalla. Samalla kun keräilimme kamojamme ja lenteleviä pipojamme mäestä, Pia suihki vinhaa vauhtia alas kuin reikäpää. Hauskaa oli ja vauhtia riitti! Teimme lounasta Suaskurun kodalla. Sieltä päätimme lähteä huiputtamaan vielä Lumike-roa. Törmäsimme tunturin kyljellä jälleen Kotka-poikiin. ”Käyttekö täällä usein?”

Mahtavien maisemien ja auringon jo hiipuessa hiljalleen jatkoimme matkaamme 5 km päähän Hannukuruun. Siellä söimme tortillaillallista ja nukahdimme lähes välittömästi. Kolmannen hiihtopäivän luksus oli ehdottomasti päivärepputaktiikkamme. Jemmasimme rinkamme kämpän edustalle ja pakkasimme juomaa, karkkia, suklaata, eväsleipiä ja nuudelilounaan Helkyn junnureppuun. Siis rinkkaan. Päätimme lähteä käymään Outtakka-tunturin huipulla. Aloitimme lähestymismarssin miltei tunturin etelärinnettä pitkin. Aurinko paistoi pilvettömältä taivaalta ja aurinkorasvan tuoksu toi mieleen kesän. Itse epäilin saaneeni auriongonpistoksen, mutta se meni onneksi ohi melko pian. Ensimmäistä kertaa omassa vaellushistoriassani tunturin huipulla ei tuullut. Outtakalla EI tuullut. Monesti huipulle päästyämme pienikokoisimmat vaeltajamme ovat melkein lähteneet tuulen mukana lentoon, mutta nyt ei windstopper-takin kangaskaan heilahtanut. Poseerasimme huipulla ja nautimme lumisista maisemista. Alas tunturista päästyämme jälleen myöhäisen nuudelilounaan Pahakurun kämpälä. Osa lähti hakemaan vettä joesta ja osa sulattelemaan vettä lumesta. Ruuan jälkeen laskeuduimme vielä alemmas 2 km Hannukurun kämpälle. Siellä pääsimme saunaan. Sauna oli uusi ja hieno. Aurinkopaneeleilla toimivat sähkölamput ihmetyttivät meitä kaikkia. Jälleen uni maittoi makeasti ja kasvomme alkoivat saamaan jo väriä ja pisamia.

Neljäs hiihtopäivä alkoi pitkällä brunssilla. Hain Emman kanssa vettä kaivolta ja Pia keitteli pannukahvit. Johanna piilotti meille pääsiäismunat, joita pääsimme innoissamme taas etsimään. Hiihtelimme Sioskurun kämpälle (noin 12km) tekemään ruokaa.

Päätimme rykäistä vielä edessämme kohoavan Pyhäkeron pohjoispuolelle, missä on Pyhäkeron autiotupa. Yövyimme siellä. Viimeinen yöemme oli ikimuistoinen sekini. Emma herätti meidät yöllisen vessareissunsa päätteeksi. "Siellä on kettu ja se tuli suoraan kohti!" Emma tarvitsi vessakaveria, mutta kuinka ollakaan sillä hetkellä ketään ei löytynyt ainakaan välittömästi. Myöhemmin kävimme Piankin kanssa toteamassa tilanteen pihalla -25 asteen pakkasessa. Siellä pihalla se kettu metsästi rauhassa meidän rinkkojamme ja sihisi.

Maantaiaamuna olikin aikainen klo 7 herätys. Bussi kohti Palojoensuuta ja sauna lähti ennen puolta päivää Hettasta, joten lähdimme sinne hyvissä ajoin. Matkalla Hettaan törmäsimme ensimmäiseen poroon reissullamme. Se kulki edellämme hyvän tovin ennen kuin sukelsi takaisin metsään. Törmäsimme poikiin aamulla vielä eräällä kodalla. Siellä pääsimme vaihtamaan tuoreet kuulumiset. Ajomatalla kotiin taisimme nukkua rentoa ja onnellista unta, tulihan taas pääsiäinen vietettyä ihanassa kaveriporukassa, nukkuen ja syöden hyvin. Kiitos vielä vaellusporukalleni ja ensi vuonna uudestaan!

Leena

